

Veni Sancte 2015, Pannonhalmi Bencés Gimnázium

Kedves Fiúk!

A holnapi nappal elkezdődik a tanítás. Az igazgatói, az osztályfőnökök után meg lesznek tartva az első órák. Rengeteg mindenről fogtok hallani az év folyamán, a tudományok legkülönbözőbb területeivel fogtok találkozni. El fogtok mélyülni a matematika, a természettudományok, a magyar és a világirodalom szépségeiben, a múlt és a jelen párbeszédében, azaz a történettudományokban, idegen nyelveket fogtok tanulni, hogy a magyarul még nem beszélőkkel is meg tudjátok értetni magatokat, és még hosszasan sorolhatnám, mi mindennel fogtok találkozni az év során. Tanuljatok, okosodjatok, gyarapodjatok tudásban, ismeretben! Ez állapotbeli kötelességetek, ezért hoztak ide szüleitek, ezért működik az iskola.

Mindezek közben azonban soha ne feledd az Írás szavát: hiába a tudás, hiába a sok-sok ismeret, ha szeretet nincs bennem, semmit sem érek! Mert ez a világ elenyészik. Elenyészik a tudás, a prófétálás, mindaz, amit felhalmoztunk és összegyűjtöttünk. Ami megmarad, az a szeretet.

Az evangéliumban szereplő törvénytudó ismerte az írásokat. Okos, művelt, tanult ember volt; olyan, mint egy jó pannonhalmi diák. Saját kérdésére, miszerint mit kell tennie, hogy elnyerje az örök életet, pontos választ adott. A választ sejtésem szerint mindannyian jól ismeritek: szeresd az Urat és szeresd a felebarátodat. A kérdés az, hogy mit kezdesz ezzel a megszerzett tudással.

A példabeszédben szereplő pap látta az összevert embert, de tovább ment. Nem nevezi meg az Írás, hogy ki fekszik ott az úton félholtra verve, pogány római vagy istenfélő zsidó, szabad görög vagy menekült rabszolga. Egy ember. A levita hasonlóképpen látja az összevertet, de még át is megy az út másik oldalára, hogy biztosan elkerülje. Az aki a történet hőisévé válik nem más, mint a megvetett, lenézett szamaritánus. A szamaritánus befogadta azt, amit látott. Ugyanúgy látta a félholtra vertet, mint a másik kettő, ő azonban nem keményítette meg a szívét. Nem azt mondta, hogy ez az összevert ember bizonyára megérdemelte, amiért ilyen állapotba került, bizonyára az ő hibájából került a földre; nem azon sopánkodott, hogy megzavarja az ő csendes, nyugodt életét ez a betolakodó, hanem befogadta, mert ember, mert meglátta benne a felebarátját. Megrendült szívében a látottakon, és amije volt, azt megosztotta vele. Ahogyan tudta, ellátta a sebeit, majd feltette szamarára – ma úgy mondanánk: beültette az autójába – és saját költségén elvitte egy fogadóba. Irgalmasságot cselekedett és **ez** megmarad az örök életre, **ez** maradandó érték!

Megkérdezheted – és mit cselekedjek én, amikor nem találkozom az úton összevert emberrel és teherhordó állatom sincs.

Lenne néhány mondatom ezzel kapcsolatban is, de most a Pannonhalmi Bencés Gimnáziumra akarok összpontosítani.

Itt nem fekszenek a folyosókon összeverték. Melletted vannak az osztálytársaid, iskolatársaid különböző terhekkkel, nehézségekkel hordozzátok egymás terhét és

Így teljesíteni fogjátok Krisztus törvényét! Hivatásod, küldetésed: Látni, megállni, lehajolni, ápolni, gondozni.

Mert ha nem is fogsz fizikailag összevert emberrel találkozni a folyosón, terheket, szomorúságot, bánatot hordozó társat annál inkább. Esetleg olyan diáktársat, akire nem ökölrel, hanem szavakkal támadtak rá és aki e szóbeli bántalmazás során védtelen, eszköztelen volt és bizony ott maradt megsemmisülve.

Melyik szereplője leszel te a történetnek az idei évben? Az, aki rátámad a másokra? Az, aki látja, de elmegy mellette, netán félrenéz? Vagy az, aki megáll, lehajol a bántalmazotthoz és segít neki?

E tanév eredményessége ettől függ, hogy maradandó lesz-e, mert az évszámok, a képletek, melyeket idén fogsz tanulni fontosak és szükséged lesz rájuk, dolgozatírásnál és az érettségin, de **azon a napon** nem az lesz a kérdés, hogy mikor volt a Mohácsi vész vagy mi a másodfokú egyenlet megoldó képlete, hanem az, hogy mit tettél a felebarátoddal, aki ott feküdt az út mentén?

Kedves Testvérek! Ne álltassuk magunkat! A példabeszéd ma is él. A történet a szemünk előtt játszódik. Mi megyünk-jövünk és látjuk a megalázott, megtört embertársainkat. Látjuk őket. Úgy, mint a pap és a levita. A folytatás ránk van bízva és nyitott: Szegődhetünk a rablók mellé és nyereséget húzunk a szerencsétlenségükből. Lehetünk papok és leviták, hogy ne zavarjanak meg a kényelmünkben, a megszokott életvitelünkben. És lehetünk irgalmas szamaritánusok – irgalmasságot cselekedve.

Jézus Krisztus ez utóbbiakra utalva **mondja ma nekünk**: “menj, és te is hasonlóképpen cselekedjél!”

Hardi Titusz, igazgató